

(ve de la plana anterior)

amabilitat, els «funcionaris» van anar despatxant gent d'una manera realment hàbil: sol·licitud, fotografies, signatures, a vostè li falta una foto, dit, i «adiós muy buenas». Han passat més de tres mesos i, oh sorpresa!, encara no tenim el D.N.I. nou.

A part d'això, vull fer constar la meua protesta pel fet que els habitants d'Anglès hàgim d'anar a resoldre aquests tràmits a Lloret: 42 Km., cap servei públic de viatgers i haver de fer el viatge expressament (fora que a l'estiu aprofitis per fer un capbussó a la platja), quan Girona és només a 17 Km., hi ha bones comunicacions i qui més qui menys sempre es pot fer un encàrrec.

L'únic fet positiu que en puc treure, d'aquest fet, és que «de mica en mica s'omple la pica», i aviat vessarà. **Joan Xifra i Rigau.** Anglès

Reconeixement

Senyor Director,
El proper diumenge, dia de Pasqua de Resurrecció, al poble de Biure d'Empordà tindrà lloc un acte altament significatiu per a mi i per a tots els qui l'hem promogut i hem participat en la seva gestació: es posarà el nom de Llorenç Rocalba al carrer on va viure la major part de la seva vida el nostre mestre; ara els seus familiars continuen conservant-ne la casa i el patrimoni.

Per a mi, i potser perquè també em dedico a l'ensenyament, és inevitable que tot sovint vagin desfilitant pel meu cervell les imatges dels mestres que he tingut al llarg de la meua vida, i també és inevitable que en faci una crítica. Obviament uns en surten més ben parats que altres, encara que vull dir que de tots n'he procurat treure les coses positives i oblidar aquelles que, al meu entendre, no ho eren tant. Malgrat tot això que acabo d'exposar em considero afortunat en aquest sentit perquè he tingut molts més mestres bons que no pas regulars o dolents, i entre els bons hi ha, sense cap dubte, el Sr. Llorenç.

En aquests darrers anys és normal llegir en els mitjans de comunicació escrita, o sentir a través dels de comunicació oral, el treball portat a terme per aquelles persones que, des de diferents òptiques i activitats, van maldar per un país més lliure, més humà, més solidari i, en definitiva, més just. Però n'hi va haver molts més que van quedar en l'anonimat i que també van deixar dia a dia, silenciosament, amb resignació però també amb tossuderia, una part de la seva vida per col·laborar en aquests objectius. El Sr. Llorenç forma part, inequívocament, d'aquest darrer grup de persones.

No fa falta recordar les pèssimes condicions, de tot tipus, en què van haver de treballar els mestres de la postguerra. Mal pagats, sense material a l'escola i amb un teixit social que, majori-

tàriament, lluitava per subsistir. En aquestes condicions era molt difícil treballar i si, a més a més, la persona en qüestió tenia l'etiqueta de demòcrata les coses encara se li posaven pitjor.

Totes aquestes situacions adverses les va superar amb una dignitat impressionant. Va treballar sempre amb un rigor científic impecable, era tolerant, no va fer mai cap diferència amb ningú, tenia vertadera mania amb la puntualitat, tenia una manera d'explicar clara, amistosa, en petits grups i si podia ser passejant, quasi aristotèlica diria jo.

Sempre explicava i posteriorment preguntava les lliçons. No se li n'escapava ni una. Només en una ocasió recordo que va infringir la norma. Jo no ho podia entendre. Li vaig donar moltes voltes i, al final, li ho vaig preguntar. Em va contestar amb evasives. Ho vaig deixar córrer sense entendre-hi res. Van haver de passar anys perquè ho entengués. Era l'última lliçó d'història que els llibres de l'època ens «oferien». Malgrat tot va complir el seu deure de mestre: ens va dir que ens ho llegíem i no va fer cap més comentari, ni bo ni dolent. Crec que m'adono de la dimensió del sacrifici.

Estic convençut que la situació adversa en què va viure el Sr. Llorenç va tenir un atenuant important: el suport que en tot moment li va donar la gent del poble. Va ser sempre un home respectat i estimat, com corresponia a un home bo i a un poble bo. En aquest sentit estic segur que la gent que el va tractar farà acte de presència a la cerimònia de descobriment de la placa, retent-li d'aquesta manera un darrer i sentit reconeixement.

No voldria acabar sense expressar un sentiment que porto des de fa molts anys en el meu interior i que crec, que el meu mestre aprovaria: aquest reconeixement a la tasca d'una persona concreta ha de tenir la voluntat simbòlica de fer-lo extensiu a totes aquelles persones que van lluitar per aquesta llibertat que ara disfrutem i que, malauradament, no van poder veure perquè es van quedar pel camí. Suposo que ells estarien d'acord amb Labordeta quan diu:

...potser ni tu, ni jo, ni l'altre l'arribem a veure però haurem de forçar-la perquè pugui ser.

1- Llorenç Rocalba va estar desterrat a Lleó i més tard va exercir de mestre a Biure fins que es va jubilar, l'any 1.956. **Martí Sans i Pairutó**, mestre, llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació.

Els famosos «Edictos» de L'Escala

Sr. Director,
Fa dies vaig llegir al PUNT DIARI una carta de l'alcalde de L'Escala, en la qual manifestava estar bastant molest perquè en Joan Carreres i Péra donava un toc d'alerta a uns pobles de la

província que encara feien els edictes al B.O.P. en castellà; entre ells, l'Escala.

Per molts anys, Joan Carreres i Péra! Almenys de vostè n'han fet cas.

El mes de juny de l'any passat, vaig escriure una carta publicada a la revista local «L'Escalenc», tractant el mateix tema; em queixava perquè a la cartellera municipal els edictes eren en castellà. Feia així una crida o clam a les persones competents perquè tinguessin en compte i en consideració la població catalanoparlant. No demanava una substitució total del «Edicte» per l'«Edicte», sinó un tracte igualitari i no discriminatori.

Penso que no costaria gaire posar al costat de l'escrit en castellà la corresponent traducció catalana per a les persones (som moltes!) que ens plau més llegir en la llengua pròpia en lloc de fer-ho en la dels veïns; pensem que encara som a casa nostra!

La resposta del qui li competia fou un total desinterès sobre el suggeriment, o sigui: ni cas.

La prova és que ha passat el temps i els escalencs anem llegint edictes i més edictes en castellà; uns, el que van de l'Escala a Girona, perquè han de sortir al B.O.E. i així estalvien feina al traductor (això sí que fa riure!), i els altres, els que vénen de Girona cap a l'Escala, no sabem perquè; potser per estalviar feina al secretari (però...si en dos anys parla i escriu correctament el català, segons afirma el batlle!).

Siguem seriosos. L'Escala sembla que és un poble privilegiat, ja que disposa d'un secretari molt espavilat i d'un servei de normalització lingüística del català.

Ateses aquestes dues condicions, que ben segur falten a la majoria dels municipis de Catalunya, ¿què ens impedeix, doncs, als escalencs catalanoparlants, de poder llegir els edictes en la nostra pròpia llengua?

Només ens consola el fet de veure que és mínim el nombre de pobles que envien els edictes al B.O.P. en castellà. Sortosament, la majoria dels batlles no volen tenir gaire en compte això d'estalviar feina als traductors.

Mentrestant, els escalencs, bocabadats i resignats, hem vist a les cartelleres municipals (hi ha una fotocòpia de tota la pàgina 4.601 del B.O.P. a dues columnes) com els habitants d'Arbúcies poden llegir (una columna) el seu edicte en català, mentre nosaltres (l'altra columna) l'hem de llegir en castellà. Quin contrast! Sobren els comentaris. **M. Abellí i Padrós.** (L'Escala)

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom, cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Tots els carrers de Girona

Aquest carrer es va començar a urbanitzar a finals de l'any passat, començaments d'aquest. Foto: Marisa Morillo

El carrer de la Roca Colom

394

El carrer de la Roca Colom és a la urbanització «Mas Barril», situada a la falda de ponent del turó de Montilivi, en terrenys que havien estat del municipi de Palau-sacosta fins al 30 de juny del 1963, en què van ser agregats a Girona.

Va des del carrer del Pla Guillem al del Puig Pedrós i queda situat entre el de la Pica d'Estats i la pujada a la Creu de Palau, molt prop de l'escola d'educació especial que funciona a les antigues escoles de Palau.

Ha estat obert i urbanitzat a finals de l'any passat i començament d'aquest, com els altres que li són veïns. El terreny del costat de llevant pertany al Patronato de Casas del Ministerio de Obras Públicas y Urbanismo, però de moment no hi ha res edificat. És previst de fer-hi habitatges com els que ha fet poc més enllà, al carrer de la Pica d'Estats. Al costat de ponent s'està edificant en aquests moments un grup de tretze cases de protecció oficial. La urbanització

Mas Barril, a la qual pertany, consta de dues fases amb plans parcials aprovats definitivament el 28 de juny del 1982 i el 2 de novembre del 1983.

El nom li va ser atorgat en el ple municipal extraordinari del 19 de juliol del 1985. Va ser inscrit oficialment al nomenclàtor com a «Roca Colom», que és la denominació admesa per la GEC tot i que també és conegut popularment entre els pirineistes com el «Roc Colom». És un cim de 2502 metres d'altitud a la vessant oriental del qual neix el riu Ter. Queda situat al circ de Concròs, dintre del terme municipal de Setcases, poble des del qual s'hi accedeix després de tres hores de caminar. La ruta tradicional d'ascensió segueix el torrent del Carboner fins al coll del mateix nom, situat a la ratlla de frontera, i des d'ell es puja al pic. És un mirador de primera categoria.

J. Fabre

Loteria primitiva

Sorteig núm. 13
dia 27 de març del 1986

Combinació guanyadora:

11 - 20 - 22 - 40 - 41 - 46

Número complementari:

4

La recaptació total va ser de 1.400.000.000 ptes.

NECROLÒGIQUES

DOLORS BELLMÁS I MORA

A l'edat de 69 anys, va morir abans-d'ahir a Salt, **Dolors Bellmàs i Mora**, natural de Girona i resident al carrer Llarg, 76, de Salt.

Estava casada amb Joan Farrés i Verdguer i tenia dos fills, Carme i Narcís.

L'acte cerimonial tingué lloc ahir, a les 12 del migdia, a l'església de Sant Cugat de Salt.

Que descansi en pau.

VALENTÍN NOVÁS I DÁVILA

Va morir abans-d'ahir a Girona a l'edat de 73 anys, **Valentín Novás i Dávila**. Havia nascut a Porrriño (Pon-tevedra) i residia al carrer Joan

XXIII, 13, d'Anglès.

Era vidu de Crescència Pedreira i tenia tres fills, Edilberto, Saladina i Manuel.

L'acte cerimonial tingué lloc ahir, a les 11 del matí, a l'església d'Anglès.

Que descansi en pau.

GERARDO SEGUNDO I ASTUDILLO-CÁRDENAS

Va morir a Girona, a l'edat de 43 anys, **Gerardo Segundo i Astudillo-Cárdenas**. Era natural de Quilpué (Xile) i residia a Banyoles.

Era casat amb Alicia Sepúlveda i Díaz i tenia tres fills, Rodrigo, Josep i Gerard.

L'acte cerimonial tingué lloc ahir a 2/4 de 12 del matí a l'església de Sant Pere de Banyoles.

Que descansi en pau.

JOAQUIM PALLISERA I TERRADES

Ahir va morir a Peralada, a l'edat de 56 anys, **Joaquim Pallisera i Terrades**. Era natural de Peralada i residia al carrer Sant Bernat, 13, d'aquesta localitat.

Era casat amb Pilar Millán i Lacámara i tenia dos fills, Martí i Ramon. L'acte cerimonial tingué lloc ahir, a la 1 del migdia, a l'església de Peralada.

Que descansi en pau.